

Arrest

nr. 218 188 van 13 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ACHAQUI loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, afkomstig uit Bahri (Noord Khartoem) en behorende tot de Tunjur clan (een Afrikaanse clan afkomstig uit Darfoer). In februari of maart 2017 kwam u in België aan. U diende op 23 oktober 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties. Op 12 juli 2018 nam het Commissariaat-generaal (hierna CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 18 december 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) verworpen. Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren diende u op 6 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Uw huidige verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op dezelfde motieven als uw eerste verzoek. U houdt vol uit Darfoer afkomstig te zijn en tot de Tunjur clan te behoren. Ter ondersteuning

legt u (kopieën van) identiteitskaarten van uzelf, uw vader en uw grootvader voor, een kopie van uw rijbewijs, een huwelijksakte, een geboorteakte van uw zoon, een getuigenis van afstamming, medische attesten en een rapport met betrekking tot de terugkeer van asielzoekers die illegaal uit Soedan vertrokken. U legt ook enkele bijkomende verklaringen af die verder bouwen op uw eerste asielrelaas.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige (eerste) verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering uit Darfoer afkomstig te zijn en tot de Tunjur stam te behoren.

Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u aflegt bouwen voort op het asielrelaas dat u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Sommige van deze verklaringen zijn strijdig met de verklaringen die u tijdens uw eerste verzoek aflegde. Zo stelt u tijdens uw huidig verzoek dat u heeft deelgenomen aan de Khartoem demonstraties van 2 tot 13 september (n.v.d.r. in 2013), dit terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde nooit aan demonstraties te hebben deelgenomen (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 20). U verwijst verder naar uw bezoek aan de Spaanse ambassade om een visum aan te vragen en uw arrestatie na uw vertrek uit de ambassade. U stelt nu dat u tijdens deze arrestatie gemarteld werd en dat de littekens op uw lichaam het gevolg zijn van deze arrestatie (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, pt. 5.1). Deze arrestatie zou tevens de aanleiding zijn van uw vlucht naar al Geneina (n.v.d.r.: en van daaruit naar Europa, CGVS d.d. 21/11/2017 p. 7) (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, pt. 5.2). Van deze martelingen maakte u tijdens uw eerste verzoek echter in het geheel geen gewag (CGVS d.d. 21/11/2017 p.20), meer nog, gevraagd waarom u in 2016 naar Spanje wilde gaan, wat de aanleiding was om op dat moment Soedan te willen verlaten, stelt u slechts dat de situatie voor de Darfoeri's in Khartoem verergerde, zonder dit echter concreet te kunnen maken en zonder enige persoonlijke problemen te vermelden die u op dat moment zou gehad hebben (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen had, vertelt u over gebeurtenissen tussen 2002 en 2008 (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21-23). Zoals reeds beargumenteerd in de beslissing met betrekking tot uw eerste verzoek, zijn uw verklaringen over uw arrestatie in 2008 - en over de gebeurtenissen in Khartoem op dat moment – incoherent en strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat u in 2008 gearresteerd werd en door de nationale veiligheidsdienst beschuldigd werd samen te werken met de rebellenbeweging (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21-23). Gevraagd of u nadien (na de arrestatie in 2008, die u op zich al niet aannemelijk kon maken) nog opnieuw beschuldigd werd, antwoordt u ontwijkend dat ze u als een rebel zouden beschouwen als ze u nog eens zouden arresteren en dat ze u zouden doden (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 23). Opnieuw gevraagd of u nadien nog problemen had, stelt u slechts dat men niets kan doen, dat u voor een beter leven wilde vechten, maar dat dit niet mogelijk is in de huidige situatie. Pas wanneer u voor de derde keer gevraagd werd of u na 2008, na uw vrijlating, nog

opnieuw beschuldigd werd, verwijst u naar de Spaanse ambassade in 2016. U stelt: "Ze vroegen waarom ik Soedan ging verlaten. Ze zeiden dat ik naar Westerse landen zou gaan om over de verloren rechten te vertellen. Ze zeiden me dat ik het land nooit zou verlaten. Dat is het." (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 23.) Ondanks dat u dus ruim de gelegenheid had te vertellen over eventuele mishandelingen, liet u na dit te doen. Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat ernstige mishandelingen aan de basis liggen van uw vertrek uit Soedan.

Met betrekking tot de identiteitsdocumenten die u voorlegt – en waarvan uw advocaat er enkele als origineel bestempelt, hoewel aan het commissariaat enkel kopieën werden overgemaakt - kan opnieuw worden gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier, eerste verzoek) en waaruit blijkt dat Soedan één van de meest uitdagende plaatsen is voor het bestrijden van corruptie, aangezien er in alle sectoren en op alle niveaus corruptie voorkomt bij het Soedanese overheidsapparaat. De bewijswaarde van Soedanese identiteitsdocumenten (zelfs de originele) kan dan ook niet zonder meer aangenomen worden. Kopieën van identiteitsdocumenten hebben sowieso weinig bewijswaarde, aangezien ze gemakkelijk te manipuleren zijn. In regel hebben documenten slechts ondersteunende bewijswaarde indien vergezeld van geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Hetzelfde geldt voor uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon, welke sowieso weinig invloed hebben op de argumentatie met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw afkomst. Getuigenissen hebben evenmin bewijskracht, daar zij gesolliciteerd kunnen zijn en er geen garanties zijn met betrekking tot de oprechtheid van de persoon die getuigt.

In het eerste medisch attest dat u voorlegt wordt uw psychische toestand beschreven door huisarts R.L. (...). De huisarts wijt deze toestand aan uw verblijf in een gesloten centrum en aan uw lotgevallen op weg naar Italië via Libië en over de middellandse zee. Vooreerst dient hierbij opgemerkt dat de asielpprocedure voor elke asielzoeker in meerdere of mindere mate stresserend is. Waar een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat u aan de criteria voor een bepaalde diagnose voldoet, baseert hij zich hiervoor grotendeels op uw eigen verklaringen en kan hij geenszins inschatten of deze diagnose verband houdt met problemen die u voor, tijdens of na uw reis naar België zou gehad hebben. Hoe dan ook is het niet aan de verleners van medische of psychologische bijstand om de geloofwaardigheid van uw verklaringen of de gegrondheid van uw asielaanvraag na te gaan. Bijgevolg kan dit attest de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander licht plaatsen. Ook het medisch attest waarin enkele littekens worden opgelijst, geeft geen uitsluitsel over hoe of waar u deze heeft opgelopen en heeft dus evenmin betrekking op uw (als ongeloofwaardig beoordeelde) afkomst uit Darfoer. Uit het verslag noch uit uw eigen verklaringen blijkt dat niet in staat zou zijn geweest om verhoord te worden in het kader van uw eerste verzoek, noch dat de door u voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw verzoek op bescherming. Dat deze problemen langdurige opvolging zouden behoeven, zoals uw advocaat beweert, wordt nergens vermeld. In elk geval is de beoordeling van deze nood aan verder opvolging, noch van de beschikbaarheid daarvan in Soedan, de taak van het CGVS. Voor de beoordeling van deze elementen dien u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Over het rapport dat u voorlegt met betrekking tot de terugkeer van asielzoekers die illegaal uit Soedan vertrokken, kan opnieuw worden opgemerkt dat u geen documenten neerlegt die toelaten uw reisweg vanuit Soedan na te gaan. Uw bewering illegaal vertrokken te zijn blijft dus nog steeds een blote bewering, te meer gezien u uw Afrikaanse etnie en Darfoerese origine niet aannemelijk kon maken en dus evenmin de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw beweerdde illegale vertrek, daar zij voortvloeien uit uw bewering gevisieerd te zijn geweest omwille van uw afkomst.

Met betrekking tot de overige landeninformatie die uw advocaat citeert in zijn 'Verzoek tot inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag.' d.d. 4/2/2019 kan worden opgemerkt dat dit algemene informatie is, die voornamelijk betrekking heeft op Darfoeri's in Darfoer of bij uitbreiding in Soedan/Khartoum. U heeft niet aangetoond dat deze informatie op u betrekking heeft, zeker aangezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig werd beoordeeld, net zoals uw afkomst uit Darfoer.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker vraagt voorafgaand aan de Raad om aan het onderhavige beroep schorsende werking toe te kennen. Hij verwijst hiervoor naar artikel 3 en 13 EVRM en rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het EHRM. Verder benadrukt hij dat hij tal van originele documenten heeft neergelegd doch dat het CGVS deze niet onderzocht en enkel de kopieën onderzocht. Om deze reden is volgens hem schorsende werking noodzakelijk.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

"- Artikel 1, A, al. 2 van het verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

- Artikelen 2 en 3 (materieel en procedureel luik) van het EVRM;

- Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van de verwijdering van de vreemdelingen;

- Artikel 24 van de procedurerichtlijn (2013/32/EU) en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU);

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- De formele motiveringsplicht;

- Het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud en de toepassing van een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen. Tevens gaat hij algemeen in op de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens verwijt verzoeker verweerder dat het gevoerde onderzoek niet voldoet aan het gestelde in artikel 3 EVRM.

Verzoeker wijst op de voor verweerder neergelegde nota van zijn advocaat, schriftelijke verklaring en documenten. Geen van deze documenten kon tijdens zijn eerste procedure worden voorgelegd aangezien verzoeker deze documenten toen nog niet in zijn bezit had. Vervolgens geeft hij een uiteenzetting over 'nieuwe elementen' aan de hand van Europese rechtspraak en een Franstalig arrest van de Raad.

Vervolgens verwijt verzoeker verweerder dat de neergelegde nieuwe documenten niet rigoreus werden onderzocht. Hij benadrukt dat verweerder de originelen, hoewel deze ter beschikking waren, niet heeft onderzocht doch enkel de kopieën in acht nam. Verzoeker voegt stukken bij het verzoekschrift waarin bevestigd wordt dat het gesloten centrum nooit originelen overmaakt aan het CGVS doch de originelen ter inzage ter beschikking houdt op het secretariaat. Dat het CGVS deze niet ging inzien wijst volgens verzoeker op onwil om een deugdelijk en rigoreus onderzoek te voeren. Verzoeker kwam tegemoet aan zijn medewerkingsplicht. Verweerder schond zijn samenwerkingsplicht.

Volgens verzoeker houdt het geen steek om enerzijds van hem documenten te verwachten doch deze anderzijds (reeds op voorhand) af te wijzen wegens de hoge mate van vervalsing in Soedan. Verzoeker legde de huwelijksakte en geboorteakte van zijn zoon neer om nog meer bewijswaarde aan zijn relaas te hechten. Verzoeker wijst in deze op zijn verklaringen over zijn huwelijk en het achterlaten van zijn zwangere vrouw en op de overeenstemming tussen deze verklaringen en de neergelegde documenten.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij lijdt aan psychologische shock, zoals gesteld door J.R.L. die verzoeker reeds volgt sedert september 2018.

Verder betoogt verzoeker dat de getuigenis van sultan A.Y., hoofd van de stam Tunjur, simpelweg wordt opzijgeschoven als vervalst. Nochtans moet verweerder het voordeel van de twijfel verlenen en mag de regels inzake de bewijslast niet te strikt toepassen.

Voor het overige is er geen verwijzing in de bestreden beslissing naar het origineel voorgelegde identiteitsdocument van verzoekers grootvader. Dit bewijst nochtans verzoekers Darfurese roots nu zijn grootvader in Buram in Darfur is geboren.

Verzoeker wijst vervolgens op de aangehaalde feiten en vrees, herhaalt een aantal van de reeds aangevoerde verwijten en geeft tevens aan dat verweerder rekening had moeten houden met artikel 10 van het procedurereglement (2013/33/EU), volgens hetwelk nauwkeurige en actuele informatie moest worden verzameld.

Verzoeker herhaalt dat hij zijn Darfurese roots, behoren tot de Tunjur stam en het gevaar in geval van terugkeer heeft aangetoond. Opnieuw vestigt hij de nadruk op documenten die volgens hem zijn roots en stamaanhorigheid aantonen. Het gaat om het originele identiteitsdocument van zijn grootvader, de kopie van de identiteitskaart van zijn vader en de verklaring van sultan A.Y., hoofd van de Tunjur stam. Hij verwijt verweerder dat dit laatste document niet werd onderzocht. Verweerder had een rigoureuus onderzoek moeten voeren door onder meer contact op te nemen met deze sultan, wiens contactgegevens vermeld staan op het originele document. Verzoeker kan niet op andere wijze bewijzen dat hij tot de Tunjur stam behoort.

Verzoeker wijst verder op enkele overeenkomsten tussen zijn eerdere verklaringen omtrent zijn woonplaats in Khartoem en algemene informatie waaruit blijkt dat de meeste Darfuris in Khartoem in arme wijken, waaronder zijn wijk, wonen. Hij leidt hieruit af dat zijn woonplaats in Khartoem een bijkomend bewijs vormt voor zijn Darfurese roots. Verzoeker vestigt voorts opnieuw de aandacht op de neergelegde originelen van de geboorteakte van zijn zoon en van zijn huwelijksakte. Hierin wordt de woonplaats van verzoeker bevestigd. Verweerder liet na dit belangrijk gegeven in acht te nemen.

Verzoeker wijst voorts op een arrest dat het EHRM velde in de zaak van een afgewezen Soedanese asielzoeker. Volgens hem zijn de motieven die de Franse autoriteiten in die zaak hanteerden vergelijkbaar met deze in zijn eigen zaak. Ook in dit geval oordeelt verweerder dat verzoekers verklaringen over zijn herkomst, stamaanhorigheid en arrestaties geloofwaardigheid ontberen omdat deze vaag en onnauwkeurig zijn. Verzoeker wijst op zijn eerdere verklaringen en de inhoud van de beslissing die verweerder nam in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Onnauwkeurigheden mogen volgens hem niet leiden tot het volledig in twijfel trekken van het relaas.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder ten onrechte stelt dat hij de martelingen naar aanleiding van zijn arrestatie toen hij naar de Spaanse ambassade ging tijdens zijn eerste asielaanvraag niet zou hebben aangehaald. Hij wijst erop dat hij deze indertijd bij de DVZ weldegelijk heeft aangehaald. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd hiernaar tijdens de eerste procedure verder niet gevraagd. Verzoeker wijst voorts op zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor. Verweerder heeft derhalve klaarblijkelijk foutief gemotiveerd, voerde geen gedegen onderzoek en had artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in acht moeten nemen.

Verzoeker benadrukt dat de arts van het centrum tal van lichamelijke verwondingen aantrof en dat hij aldus weldegelijk mishandeld is geweest.

Verzoeker heeft in tegenstelling met wat verweerder beweert tijdens zijn gehoor bij het CGVS bovendien weldegelijk melding gemaakt van zijn deelname aan demonstraties. In deze wijst verzoeker op zijn eerdere verklaringen. De motivering van de bestreden beslissing wordt volgens hem door deze verklaringen tegengesproken.

Hoe dan ook moet verweerder focussen op de essentiële feiten en dit zijn verzoekers Darfurese roots. Verzoeker wijst andermaal op het reeds aangehaalde arrest van het EHRM. Daarin werd het Tunjurprofiel van de betrokkene geloofwaardig bevonden op basis van één verklaring van de 'Union du

Darfour au Royaume-Uni'. Verzoeker benadrukt wederom dat hij een originele verklaring heeft neergelegd van de sultan van de Tunjurstan.

Verzoeker voert verder aan dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS, dat plaatsvond in zijn eerste procedure, van tolk wilde veranderen omdat hij bang was van een Soedanese tolk. Verweerder hield met deze vrees geen rekening. Verzoeker wijst op een rapport van het CGVS van februari 2018. Verzoeker stelt dat hij behoorde tot de groep die door de Soedanese delegatie werd gehoord, en dit nog voor hij een asielaanvraag had ingediend. *“Verzoeker is de mening toegedaan dat de Soedanese delegatie die hem ondervraagd heeft bestond uit medewerkers van de soedanese veiligheidsdiensten. Dat het vertrouwen van verzoeker in de Belgische autoriteiten hierdoor volledig ondermijnd was. Des te meer dat de vrouw van verzoeker tweemaal bezoek kreeg van de soedanese veiligheidsdiensten kort na het verhoor door de soedanese delegatie in België. Dat de vrees van verzoeker volstrekt gefundeerd zijn wat betreft de soedanese tolk. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker zijn asielrelaas niet op een deugdelijke wijze uiteenzetten.”*

Ter adstructie wijst verzoeker op een e-mail van 1 maart 2019 van de uitbater van zijn herberg. Eveneens wijst hij op informatie van Amnesty International.

Vervolgens wijst verzoeker op het geweld en de discriminatie ten aanzien van personen uit Darfur in Soedan. Hij herhaalt dat hij daardoor driegt te worden geïdendeerd en wijst in deze op landeninformatie en een arrest van het EHRM. Volgens hem is het gegeven dat hij van Darfur afkomstig is voldoende om een schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoeker stelt dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft en bij een terugkeer naar Soedan riskeert te worden geïdendeerd omdat hij illegaal en zonder visum het land verliet, omdat hij een afgewezen asielzoeker is, omdat hij werd geïdendeerd door de Soedanese delegatie en omdat hij heeft deelgenomen aan de manifestaties tegen de Soedanese regering in België.

Verweerder liet na de detentieomstandigheden in Soedan onder de loep te nemen. Verzoeker wijst op landeninformatie over de risico's voor teruggekeerde, afgewezen asielzoekers en gerepatrieerde personen, alsmede voor personen die illegaal en zonder geldig visum het land verlieten en voor Darfuri. Tevens wijst hij op informatie over tien personen die in 2017 vanuit België werden gerepatrieerd naar Soedan.

Verzoeker geeft aan dat hij bovendien in België heeft deelgenomen aan meerdere demonstraties tegen de Soedanese regering, en dit op 29 december 2018, op 9 januari 2019, op 12 januari 2019. Zijn deelname aan deze manifestaties wordt gestaafd aan de hand van foto's. Uit landeninformatie blijkt dat de Soedanese veiligheidsdiensten vluchtelingen in het buitenland in het oog houden en aanwezig zijn tijdens demonstraties om deelnemers te identificeren en te folteren bij terugkeer.

Verzoeker leidt uit het voorgaande af dat hij bij een terugkeer een reëel risico heeft op detentie, foltering en zware mishandeling. Onder meer gelet op de omstandigheden in de Soedanese gevangenissen, kan dit aanleiding geven tot de schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn mentale gezondheid. Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent trauma-ervaringen, bijzondere procedurele waarborgen, de noodzaak van het in aanmerking nemen van psychologische trauma's en de persoonlijke omstandigheden en kwetsbaarheid. Volgens verzoeker liet verweerder na onderzoek te voeren naar en rekening te houden met het kwetsbare profiel van verzoeker. Verzoeker wijst op het medische attest van J.R.L. Tevens wijst hij op het medische attest van de centrumarts. Voorts geeft hij een algemene uiteenzetting aangaande de mogelijkheden en moeilijkheden voor getraumatiseerde asielzoekers en de mogelijke impact van trauma's op het geheugen en het vermogen om verklaringen af te leggen. Verzoekers psychische problemen en symptomen zijn belangrijke elementen die in overweging genomen moeten worden bij de beoordeling van het relaas. Bovendien moet rekening worden gehouden met de psychische toestand van de betrokkene bij een terugkeer naar het land van herkomst, te meer gelet op artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De neergelegde medische attesten moeten met de nodige omzichtigheid worden behandeld. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie over het ontbreken van voldoende gezondheidszorg en het gebrek aan toegang tot dergelijke zorg. Verweerder was bovendien zelf in de mogelijkheid om relevante informatie te (onder)zoeken.

Verweerder had al verzoekers grieven moeten onderzoeken doch liet manifest na een gedegen inhoudelijk onderzoek te voeren. Daardoor is artikel 3 EVRM geschonden.

2.1.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, minstens, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Ter staving van zij betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- “3. E-mailwisselingen tussen raadsheer van verzoeker en de heer Y.A. (...), adjunct van de directeur van het gesloten centrum 127bis;
- 4. Arrest Raad Vreemdelingenbetwisting nr. 214 202 van 18 december 2018;
- 5. Schriftelijke verklaring van verzoeker bij het volgend verzoek tot internationale bescherming;
- 6. Originele identiteitskaart van verzoeker - officieel vertaald naar het Nederlands;
- 7. Originele identiteitskaart van grootvader van verzoeker - officieel vertaald naar het Nederlands;
- 8. Kopie identiteitskaart van vader van verzoeker - officieel vertaald naar het Nederlands
- 9. Kopie rijbewijs van verzoeker;
- 10. Originele geboorteakte zoon verzoeker - officieel vertaald naar het Nederlands;
- 11. Originele huwelijksakte verzoeker - officieel vertaald naar het Nederlands;
- 12. Origineel bewijs afstamming tunjur clan: verklaring van het hoofd van de stam tunjur Darfoer - officieel vertaald naar het Nederlands;
- 13. Een medisch attest opgemaakt door dr. J.R.L. (...) d.d. 10.12.2018;
- 14. Bijkomend attest van arts centrum 127bis dr. E.A. (...);
- 15. Originele enveloppe: bewijs per post aangekomen stukken;
- 16. Bijkomend rapport inzake Sudan: return of asylum seekers who left the country without exit visa/with a fake passport;
- 17. Schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag (vertaling);
- 18. Kaart Darfoer: <http://www.un.org/Depts/Cartographic/map/profile/Darfur%20Regional%20profile.pdf>
- 19. Zaak A.F. tegen Frankrijk, 15/01/2015301
- 20. E-mail d.d. 1 maart 2019 inzake de soedanese delegatie
- 21. Een rapport van amnesty international van 30 januari 2018: Belgique. Des expulsions vers le Soudan contraires au principe de « non-refoulement »
- 22. Foto's deelname demonstraties”

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen.

3.1.1. Verzoeker legt op 5 maart 2019 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota stukken neer om aan te tonen dat hij in het centrum psychologisch wordt gevolgd (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

3.1.2. Verzoeker legt per drager opnieuw een aantal documenten neer. Het betreffen de, volgens hetgeen in het verzoekschrift gesteld wordt, originelen van de reeds eerder neergelegde documenten en briefomslagen (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoeker vraagt voorafgaand aan de Raad om aan onderhavige beroepsprocedure schorsende werking toe te kennen.

Dat de onderhavige beroepsprocedure geen schorsende werking heeft is echter wettelijk vastgelegd in artikel 39/70, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Bovendien heeft de Raad in het kader van voorliggend beroep overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel de bevoegdheid om de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te bevestigen, te hervormen of, in welbepaalde gevallen, te vernietigen.

Op welke basis de Raad schorsende werking zou kunnen en moeten toekennen aan voorliggende beroepsprocedure, kan dan ook niet worden ingezien.

4.2. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde artikelen uit een aantal Europese richtlijnen is blijkens de omzettingbepalingen in deze respectieve richtlijnen verstreken. Bovendien werden deze richtlijnen ook effectief in Belgisch recht omgezet.

4.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker tracht, middels een verwijzing naar een aantal medische attesten, te laten uitschijnen dat in zijner hoofde weldegelijk bijzondere procedurele noden bestonden en bestaan, en dit zowel tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming als tijdens zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming. Hij vestigt daarbij herhaald de aandacht op zijn psychische problemen.

Indien verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming werkelijk reeds met dermate ernstige psychische problemen zou hebben gekampt dat deze hem ertoe verhinderden zijn verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze te volbrengen, mocht echter worden verwacht dat hij zulks reeds tijdens deze eerste procedure zou hebben vermeld of aangetoond. Verzoeker deed dit echter niet.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker, wanneer hij in januari 2019 in de haven van Zeebrugge werd geïntercepteerd door de politie op het ogenblik dat hij illegaal naar het Verenigd Koninkrijk trachtte te reizen, meermaals en uitdrukkelijk aangaf dat hij geen medische problemen kende (administratief dossier, stuk 5, bijlage 13septies). Deze vaststelling maakt dat zijn heden voorgehouden psychische problemen ernstig dienen te worden gerelativeerd.

Dat verzoeker dermate ernstige psychische problemen zou kennen dat deze hem ertoe verhinderden en verhinderen om zowel zijn eerste als zijn tweede verzoek om internationale bescherming te volbrengen, kan uit de neergelegde attesten daarenboven hoegenaamd niet worden afgeleid. Het attest van dokter J.R.L., dat hij reeds voorlegde aan het CGVS en opnieuw bij het verzoekschrift voegt, gaat niet uit van een psychiater en zelfs niet van een psycholoog doch wel van een huisarts. Verder blijkt uit dit attest duidelijk dat het is opgesteld op basis van de gezegden van verzoeker. Voorts vermeldt dit attest niet op hoeveel bezoeken en welke vaststellingen dit is gebaseerd. Evenmin bevat dit attest een degelijk onderbouwde diagnose. Bovendien geeft dit attest niet de minste indicatie over de invloed van de hierin opgesomde elementen op verzoekers (on)vermogen om verklaringen af te leggen en de procedure te doorlopen tijdens zijn eerste, dan wel tweede verzoek om internationale bescherming. De nieuwe attesten, neergelegd door middel van een aanvullende nota, gaan ook niet uit van een psychiater doch wel van een psycholoog. Ook deze attesten bevatten nergens enige diagnose. Voorts blijkt uit de inhoud van deze attesten dat deze integraal zijn gebaseerd op en een loutere weergave vormen van verzoekers verklaringen en houding tijdens (slechts) vier gesprekken met de psycholoog in kwestie. Verder spreken ook deze attesten zich in het geheel niet uit over de mogelijke invloed van de hierin opgesomde elementen op verzoekers (on)vermogen om tijdens zijn eerste, dan wel tweede verzoek om internationale bescherming verklaringen af te leggen en de procedure te volbrengen.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu ook verzoeker zelf in dit kader niet de minste verdere duiding verschaft. Hij beperkt zich tot het opwerpen van een aantal algemeenheden, zonder ook maar enigszins te concretiseren dat, waar of op welke wijze zijn voorgehouden psychische problemen hem zouden hebben belemmerd in het doorlopen van zijn verzoeken om internationale bescherming en zonder te preciseren of aan te tonen dat, waar of hoe dit had moeten leiden tot of had kunnen worden vermeden door het verlenen van bepaalde procedurele steunmaatregelen. Evenmin duidt hij waaruit deze steunmaatregelen hadden moeten bestaan. Voorts toont hij in het geheel niet aan dat, waar of op welke wijze het ontbreken van zulke steunmaatregelen van invloed zou zijn geweest op de weergaven van zijn verklaringen en de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier. Evenmin geeft hij concreet aan dat, waar of op welke wijze het voorgaande van invloed zou zijn geweest of had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoeker daarnaast zou trachten te laten uitschijnen dat de voormelde medische attesten inzake zijn psychische problemen en het andere neergelegde medische attest, dat is opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, dat opnieuw bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat attesteert dat verzoeker een aantal littekens draagt, zouden volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde feiten en vrees, kan verder worden opgemerkt dat zulke medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Waar verzoeker bovendien wijst op het gebrek aan (toegang tot) gezondheidszorg in zijn land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat deze medische problemen of een eventueel gebrek aan medische zorgen op zich enig verband zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zouden kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. In dit kader wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

"In elk geval is de beoordeling van deze nood aan verder opvolging, noch van de beschikbaarheid daarvan in Soedan, de taak van het CGVS. Voor de beoordeling van deze elementen dien u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december

1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen."

4.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk.

Tijdens verzoekers eerste verzoek werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing, opgenomen in het administratief dossier, werd geoordeeld dat aan verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming niet het minste geloof kan worden gehecht, en dit omdat (i) hij bijzonder laatijdig en slechts nadat hij verschillende bevelen ontving om het grondgebied te verlaten en reeds maandenlang in geen gesloten centrum werd geplaatst om internationale bescherming verzocht; (ii) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk maakte te behoren tot de Afrikaanse stam Tunjur of enige affiniteit te hebben met de Afrikaanse stam Zaghawa, volgens zijn verklaringen nochtans de respectieve stammen van zijn vader en zijn moeder; (iii) hij manifest tegenstrijdige en foutieve verklaringen aflegde over de verschillende arrestaties die de kern van zijn asielrelaas uitmaken; (iv) hij in weerwil van zijn vermeende politieke sympathieën, herkomst en stamaanhorigheid en ondergane discriminatie en problemen, de twee belangrijkste Darfurese oppositiepartijen niet eens uit elkaar kon houden en de naam niet bleek te kennen van de Darfurese rebellengroepering die onder leiding van Khalil Ibrahim Khartoem aanviel in 2008 waarna de mensen van Darfurese afkomst in Omdurman en Khartoem slachtoffer werden van willekeurige arrestaties en willekeurig geweld omwille van hun herkomst en hun etnie, hetgeen zijn beweerde Darfurese origine volledig ondermijnt; (v) hij na confrontatie met de twijfels over zijn origine, bleef vasthouden aan zijn verklaringen in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht; (vi) hij zijn bewering illegaal te zijn vertrokken uit Soedan niet staafde zodat dit, te meer nu hij zijn Afrikaanse etnie, zijn Darfurese origine en de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot zijn vertrek niet aannemelijk maakte, een blote en onaannemelijke bewering bleef. Op basis van deze vaststellingen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indertijd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering tot de Afrikaanse stammen Tunjur/Zaghawa te behoren en omwille van zijn afkomst steeds discriminatie te hebben ondervonden in Khartoem.

Het beroep tegen de voormelde beslissing werd met toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet verworpen bij arrest nr. 214 202 van 18 december 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nadat verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen en niet werd vertegenwoordigd.

Verzoeker diende tegen voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Aldus wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige (eerste) verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering uit Darfoer afkomstig te zijn en tot de Tunjur stam te behoren.

Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen, waarna u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

4.7. Verzoeker legde en legt in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming blijkens de stukken van het dossier enkele bijkomende verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld:

“De verklaringen die u aflegt bouwen voort op het asielrelaas dat u tijdens uw eerste verzoek hebt uiteen gezet. Sommige van deze verklaringen zijn strijdig met de verklaringen die u tijdens uw eerste verzoek aflegde. Zo stelt u tijdens uw huidig verzoek dat u heeft deelgenomen aan de Khartoem demonstraties van 2 tot 13 september (n.v.d.r. in 2013), dit terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde nooit aan demonstraties te hebben deelgenomen (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 20). U verwijst verder naar uw bezoek aan de Spaanse ambassade om een visum aan te vragen en uw arrestatie na uw vertrek uit de ambassade. U stelt nu dat u tijdens deze arrestatie gemarteld werd en dat de littekens op uw lichaam het gevolg zijn van deze arrestatie (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, pt. 5.1). Deze arrestatie zou tevens de aanleiding zijn van uw vlucht naar al Geneina (n.v.d.r.: en van daaruit naar Europa, CGVS d.d. 21/11/2017 p. 7) (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, pt. 5.2). Van deze martelingen maakte u tijdens uw eerste verzoek echter in het geheel geen gewag (CGVS d.d. 21/11/2017 p.20), meer nog, gevraagd waarom u in 2016 naar Spanje wilde gaan, wat de aanleiding was om op dat moment Soedan te willen verlaten, stelt u slechts dat de situatie voor de Darfoeri's in Khartoem verergerde, zonder dit echter concreet te kunnen maken en zonder enige persoonlijke problemen te vermelden die u op dat moment zou gehad hebben (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen had, vertelt u over gebeurtenissen tussen 2002 en 2008 (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21-23). Zoals reeds beargumenteerd in de beslissing met betrekking tot uw eerste verzoek, zijn uw verklaringen over uw arrestatie in 2008 - en over de gebeurtenissen in Khartoem op dat moment – incoherent en strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat u in 2008 gearresteerd werd en door de nationale veiligheidsdienst beschuldigd werd samen te werken met de rebellenbeweging (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 21-23). Gevraagd of u nadien (na de arrestatie in 2008, die u op zich al niet aannemelijk kon maken) nog opnieuw beschuldigd werd, antwoordt u ontwijkend dat ze u als een rebel zouden beschouwen als ze u nog eens zouden arresteren en dat ze u zouden doden (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 23). Opnieuw gevraagd of u nadien nog problemen had, stelt u slechts dat men niets kan doen, dat u voor een beter leven wilde vechten, maar dat dit niet mogelijk is in de huidige situatie. Pas wanneer u voor de derde keer gevraagd werd of u na 2008, na uw vrijlating, nog opnieuw beschuldigd werd, verwijst u naar de Spaanse ambassade in 2016. U stelt: “Ze vroegen waarom ik Soedan ging verlaten. Ze zeiden dat ik naar Westerse landen zou gaan om over de verloren rechten te vertellen. Ze zeiden me dat ik het land nooit zou verlaten. Dat is het.” (CGVS d.d. 21/11/2017 p. 23.) Ondanks dat u dus ruim de gelegenheid had te vertellen over eventuele mishandelingen, liet u na dit te doen. Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat ernstige mishandelingen aan de basis liggen van uw vertrek uit Soedan.”

Verzoeker betwist dat zijn nieuw afgelegde verklaringen in strijd zouden zijn met zijn eerdere gezegden. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoekers betoog in dit kader in wezen niet dienstig is. Nog daargelaten de vraag of zijn nieuwe verklaringen al dan niet in strijd zijn met de verklaringen die hij over zijn problemen aflegde ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn nieuwe gezegden dienaangaande louter bijkomende verklaringen aflegt over en voortbouwt op het asielrelaas dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Dergelijke loutere bijkomende verklaringen kunnen niet gelden als nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.8. Verzoeker bracht en brengt daarnaast, benevens de reeds hoger besproken medische attesten, een aantal documenten bij ter adstructie van huidig, tweede verzoek om internationale bescherming. Hij legde deze reeds voor aan het CGVS, voegt deze opnieuw bij het verzoekschrift en legt deze nogmaals neer per drager.

Dient echter te worden vastgesteld dat aan de documenten die verzoeker in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neerlegt niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen.

Verder blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratieve dossier inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat corruptie in Soedan wijdverbreid is, dat aldaar op bijzonder grote schaal wordt gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke stukken daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De bewijswaarde van de neergelegde documenten wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker geen afdoende verklaring biedt voor het gegeven dat hij deze niet reeds veel eerder en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd. Te dezen kan worden gewezen op het bepaalde in artikel 57/6/2, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet rekening worden gehouden met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten tijdens de vorige procedure, dit in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, om de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. Hoewel verzoekers advocaat in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming meermaals laat uitschijnen dat verzoeker de documenten slechts na zijn eerste verzoek om internationale bescherming in zijn bezit zou hebben gekregen, blijkt het tegendeel duidelijk uit zowel verzoekers verklaringen als de neergelegde stukken. Zo gaf verzoeker in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag zelf duidelijk aan: *“Omdat de eerste advocaat mijn zaak verwaarloosde en me de datum van de zitting niet vermeldde zodat ik zelf mijn bewijsstukken kan voorleggen, deze bewijsstukken lagen al een tijdje bij mij terwijl ik op de advocaat zat te wachten”*. Ook blijkt uit de neergelegde briefomslagen en vertalingen dat verzoeker de neergelegde stukken reeds in oktober 2018 moet hebben ontvangen en reeds in november 2018, hetzij ruimschoots voor de zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 december 2018 beschikte over de nodige vertalingen. Verzoeker trachtte middels voorgaande verklaring de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere nalatigheid ten onrechte volledig van zich af te schuiven en bij zijn toenmalige advocaat te leggen. Het is verzoeker zelf die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit. Van verzoeker mocht, te meer nu hij deze stukken ook eenvoudigweg zelf aan de Raad had kunnen overmaken, worden verwacht dat hij zelf het nodige zou hebben gedaan om ervoor te zorgen dat de stukken de Raad tijdig hadden bereikt. Verzoeker deed dit echter niet en verscheen, hoewel de zittingsdata eveneens eenvoudigweg via de website van de Raad te raadplegen zijn, tijdens zijn eerste procedure voor de Raad niet eens ter terechtzitting.

Verzoeker liet, hoewel hij klaarblijkelijk reeds lang over de neergelegde documenten beschikte, daarenboven na om nadien, nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, spoedig, spontaan en op eigen initiatief een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit doet opnieuw ernstig afbreuk aan de bewijswaarde van de neergelegde documenten. Hoewel het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarmee zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen dateert van 18 december 2018, diende verzoeker in de daaropvolgende weken geen volgend verzoek in. Integendeel trachtte hij een maand later illegaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Hierbij werd hij echter staande gehouden door de politie op 21 januari 2019. Zelfs wanneer hij vervolgens werd gehoord en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ontving, liet verzoeker na te kennen te geven over nieuwe documenten te beschikken of op basis hiervan een volgend verzoek om internationale bescherming in te willen dienen. Hij deed dit slechts nadien en na overleg met zijn advocaat. Dat verzoeker zelf het eerder kennelijk niet de moeite vond om de kwestieuze documenten neer te leggen, laat niet toe aan deze documenten nog enige bewijswaarde te hechten.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat blijkens de neergelegde vertalingen, slechts twee van de neergelegde documenten een (mogelijke) indicatie bevatten voor verzoekers etnie en herkomst. Het gaat daarbij om de getuigenis van een stamhoofd en om het identiteitsdocument van zijn grootvader. De getuigenis van het stamhoofd, betreft, hoewel verzoeker laat uitschijnen dat het een origineel document zou zijn, minstens voor wat de hierop afgebeelde stempel betreft, echter een loutere kleurenkopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien vertoont dit stuk een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter en werd het overduidelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in een verzoek om internationale bescherming.

Het stuk van verzoekers grootvader, kan hoogstens aantonen dat deze persoon in 1912 is geboren in een plaats in Zuid-Darfur. Hieruit blijkt niets inzake de origine van deze persoon of zijn ouders, hun etnie of hun stamhoofdigheid. Dat verzoekers grootvader in 1912 zou zijn geboren in een plaats in

Darfur, kan dan ook geheel niet volstaan om afbreuk te doen aan de hoger aangehaalde, tijdens verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen inzake verzoekers etnische aanhorigheid, origine en asielmotieven.

Derhalve kunnen de neergelegde documenten evenmin worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

4.9. Ook (verzoekers verwijzing naar) informatie over de wijken in Khartoem waar de meeste mensen uit Darfur zich vestigen en het gegeven dat hij in dergelijke wijk woonde kan niet als zulk nieuw element worden beschouwd. Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoeker zulks niet eerder en in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming kon doen gelden. Hoe uit het loutere gegeven dat veel mensen afkomstig van Darfur zich vestigden in de wijk waarin verzoeker woonde in Khartoem zou kunnen worden afgeleid dat ook verzoeker van Darfur afkomstig zou zijn, de etnische aanhorigheid zou hebben zoals door hem voorgehouden en de aangevoerde problemen zou hebben gekend, kan verder hoegenaamd niet worden ingezien.

4.10. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn etnische aanhorigheid, Dafurese origine en asielmotieven tot op heden in het geheel niet aannemelijk. Bijgevolge is zijn verwijzing naar een arrest dat het EHRM velde ten aanzien van een persoon wiens etnische aanhorigheid en Dafurese origine wel geloofwaardig werden geacht te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen vooraf gaat immers geenszins aan zich in een vergelijkbare situatie als de betrokkene te bevinden.

4.11. Gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoekers vermeende etnische aanhorigheid, origine en asielmotieven, blijven ook de volgende motieven ten grondslag van de bestreden beslissing onverkort gelden:

“Over het rapport dat u voorlegt met betrekking tot de terugkeer van asielzoekers die illegaal uit Soedan vertrokken, kan opnieuw worden opgemerkt dat u geen documenten neerlegt die toelaten uw reisweg vanuit Soedan na te gaan. Uw bewering illegaal vertrokken te zijn blijft dus nog steeds een blote bewering, te meer gezien u uw Afrikaanse etnie en Darfoerese origine niet aannemelijk kon maken en dus evenmin de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw beweerde illegale vertrek, daar zij voortvloeien uit uw bewering gevisieerd te zijn geweest omwille van uw afkomst.

Met betrekking tot de overige landeninformatie die uw advocaat citeert in zijn ‘Verzoek tot inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag.’ d.d. 4/2/2019 kan worden opgemerkt dat dit algemene informatie is, die voornamelijk betrekking heeft op Darfoeri's in Darfoer of bij uitbreiding in Soedan/Khartoem. U heeft niet aangetoond dat deze informatie op u betrekking heeft, zeker aangezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig werd beoordeeld, net zoals uw afkomst uit Darfoer.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij opnieuw verwijst naar (informatie over) mogelijke problemen van en de situatie voor personen van etnische Dafurese origine en personen die na het land illegaal te hebben verlaten terugkeren naar Soedan, kan worden herhaald dat hij niet aantoont of aannemelijk maakt Soedan illegaal te hebben verlaten en dat hij, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn etnische aanhorigheid, origine en asielmotieven, niet aantoont dat of hoe deze informatie op hem van toepassing zou kunnen zijn. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Soedan daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

4.12. Waar verzoeker heden plots voorhoudt dat hij in België, dit nog voor hij een eerste verzoek om internationale bescherming indiende, zou zijn geconfronteerd met en gehoord door een Soedanese delegatie die volgens hem bestond uit veiligheidsagenten, nadien nog meermaals door de Soedanese veiligheidsdiensten werd lastiggevallen en daardoor, omdat hij de tolk tijdens het eerste gehoor bij het CGVS en de Belgische autoriteiten wantrouwde, zijn asielmotieven niet op een gedegen wijze uiteen kon zetten, kan verder worden opgemerkt dat dit betoog rijkelijk laattijdig is en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Vooreerst blijkt daarbij dat verzoeker zich, nadat de rol van de tolk tijdens dit eerste gehoor aan hem werd verduidelijkt, nadat de confidentialiteit van het gehoor werd benadrukt en nadat hem duidelijk gemaakt werd dat hij de Belgische asielinstanties kon en moest vertrouwen, niet meer verzette tegen het verderzetten van het eerste gehoor. Op een verzoeker om internationale bescherming rust voorts de

verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is daarenboven inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Bovendien liet verzoeker na om op 7 juni 2018 van het voorgaande melding te maken tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS, dat ook plaatsvond tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Nochtans werd dit gehoor georganiseerd nadat zijn initiële weigeringsbeslissing werd ingetrokken en met het expliciete oogmerk om het risico voor Soedanezen die terugkeren na te gaan, vond dit gehoor plaats in de aanwezigheid van een andere tolk dan het eerste gehoor en kreeg verzoeker tijdens dit gehoor uitgebreid de kans om zaken toe te voegen sinds het vorige gehoor en om in te gaan op zaken die nog gebeurd waren nadat hij Soedan verliet. Desondanks vermeldde hij dit niet, zelfs niet wanneer middels een open vraag de kans werd geboden om nog andere dingen toe te voegen, waarnaar niet werd gevraagd en waarvan hij dacht dat de Belgische asielinstanties deze moesten weten.

Ook tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, liet verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk na om de voormelde grieven te doen gelden.

Verder kan worden herhaald dat uit hetgeen reeds hoger werd uiteengezet blijkt dat verzoeker ook nadat zijn eerste verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen spontaan met voormelde vrees een volgend verzoeker om internationale bescherming indiende.

Verzoeker maakte van zijn vermeende aanvaringen met de Soedanese veiligheidsdiensten in België zelfs geen melding wanneer hij na te zijn gearresteerd door de politie, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ontving en alsnog een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Noch in de schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, noch in het schrijven waarmee zijn advocaat dit volgend verzoek om internationale bescherming indiende, wordt van het voorgaande immers gewag gemaakt.

Derhalve is het in het geheel niet ernstig van verzoeker om heden voor te houden dat hij reeds sedert kort na zijn aankomst in België in de negatieve aandacht zou zijn gekomen van en werd gevisieerd door de Soedanese veiligheidsdiensten.

De e-mail die verzoeker neerlegt kan aan het voorgaande in het geheel geen afbreuk doen. Het betreft immers een loutere verklaring/getuigenis van een privépersoon. Aan dergelijke getuigenis kan geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Bovendien vertoont deze getuigenis, die slechts enkele dagen nadat de bestreden beslissing werd genomen werd opgesteld, een gesolliciteerd karakter. Daarenboven blijkt dat de getuigenis integraal is gesteund op en een loutere weergave vormt van verzoekers eigen verklaringen ten overstaan van de opsteller van deze e-mail. Aldus bevat deze getuigenis in wezen loutere beweringen vanwege verzoeker.

De informatie waarnaar verzoeker in dit kader verwijst is voorts van louter algemene aard. Dergelijke louter algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Soedan daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke.

4.13. Verzoeker beweert daarnaast in het kader van onderhavige beroepsprocedure voor de Raad dat hij bij een terugkeer naar Soedan problemen zou riskeren omwille van zijn deelname aan enkele betogingen in België.

Verzoeker kan in dit betoog echter andermaal in het geheel niet worden gevolgd. Uit de neergelegde foto's en de aangehaalde informatie kan het bestaan of de gegrondheid van dergelijke vrees namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Vooreerst blijkt uit deze foto's dat verzoeker en de dames die hem vergezelden eerder bezig waren met het nemen van en het poseren voor deze foto's dan met de betoging(en) waarop deze foto's zouden zijn genomen. Aldus valt niet uit te sluiten dat verzoeker naar deze betoging(en) ging niet zozeer om te betogen doch wel om zichzelf hiervan foto's te verschaffen. Verder dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst

in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling door de overheden van het land van herkomst van de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door voormelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit kader dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn verwijzing naar algemene informatie geenszins aantoon of aannemelijk maakt dat de Soedanese autoriteiten de ene of enkele betoging(en) waaraan hij zou hebben deelgenomen, die blijkens de neergelegde foto's daarenboven een kleinschalig karakter hadden, zouden hebben gemonitord. Verder toont hij niet aan en maakt hij evenmin aannemelijk dat, zo dit zo was, zij hem daarbij zouden hebben geïdentificeerd; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat zij hem daardoor een politiek dissident profiel zouden aanmeten. Verzoeker reikt ter staving hiervan niet één objectief en verifieerbaar gegeven aan. Het opportunistische karakter van verzoekers deelname aan deze betogingen is verder apert nu hij slechts na lange tijd in België en aan één of een beperkt aantal kleinschalige elementen deelnam om aldaar foto's te gaan nemen. In dit kader blijkt uit de door verzoeker zelf aangehaalde informatie bovendien dat de Soedanese autoriteiten in het buitenland de meeste aandacht besteden aan personen die ook als daadwerkelijke bedreiging voor het regime worden beschouwd en niet de middelen hebben om ook minder actieve activisten te volgen. Dat of waarom zij verzoeker zouden volgen, is aldus geenszins aannemelijk.

Daarenboven blijkt dat ook verzoeker zelf kennelijk de mening is toegedaan dat zijn deelname aan één of meer betogingen in België in zijner hoofde geen nood aan internationale bescherming met zich brengt. Zo kan worden opgemerkt dat, zo verzoeker van mening was dat dit wel zo zou zijn, niet kan worden ingezien waarom hij ten overstaan van de havenpolitie een tiental dagen na zijn deelname aan deze betoging(en) ten onrechte zou beweren dat hij nog maar één dag in België was (administratief dossier, stuk 5, bijlage 13septies). Eveneens dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn deelname aan één of meer betogingen in België onvermeld liet wanneer hij het voorliggende, volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Noch in de schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, noch in het schrijven waarmee zijn advocaat dit volgend verzoek om internationale bescherming indiende, wordt van het voorgaande immers gewag gemaakt.

Bijgevolg is het niet ernstig van verzoeker om heden, dit slechts na te zijn geconfronteerd met de bestreden beslissing waarin besloten wordt tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek, plots gewag te maken van de beweerde deelname aan één of meer betogingen uit België en hieruit voortgesproten vrees voor problemen.

4.14. In zoverre verzoeker tot slot nog zou trachten te laten uitschijnen dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven en alhier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend zou kunnen volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zal ondervinden, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die hij aanhaalt en citeert niet kan worden afgeleid dat eenieder die enige tijd in Europa heeft verbleven en hier één of meerdere verzoeken om bescherming afgewezen zag bij een terugkeer naar Soedan zou dreigen te worden blootgesteld aan praktijken zoals vervolging door het Soedanese regime. Waar in deze informatie wordt gesteld dat vooral politieke opposanten, leden van bepaalde kwetsbare groepen en personen die Soedan illegaal verlieten risico lopen, blijkt uit het voorgaande verder dat verzoeker aan geen van deze profielen voldoet. Uit het gegeven dat verzoeker zich ten onrechte verschillende risicoprofielen trachtte aan te meten kan bovendien worden afgeleid dat verzoeker zelf de mening is toegedaan dat een eenvoudig verblijf in Europa en een eenvoudige terugkeer naar Soedan, zonder aan deze profielen te voldoen, in zijner hoofde geen nood aan internationale bescherming doet ontstaan. Verzoeker toont voorts niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij aan de vermelde praktijken zou dreigen te worden blootgesteld.

4.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.16. Gelet op het voorgaande toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij vroeger vervolgd zou zijn geweest of slachtoffer zou zijn geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.17. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT